

N:o 21.

Af herr **Joh. Nydahl**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till ändrade lagbestämmelser i syfte att bereda verksamt skydd för hemdjur mot skada af hundkreatur.

Det är onekligen allt för otillräckligt det skydd, gällande lagstiftning bereder egare af betande fårkreatur mot den skada, för hvilken dessa djur äro utsatta af kringströfvande hundar. I synnerhet är detta förhållandet inom de trakter af vårt land, der, såsom i Norrland, fåren under sommarmånaderna vistas i skogarne eller eljest aflägsse från den befolkade, bygden och der således de respektive egarne icke på något verksamt sätt kunna öfvervaka och skydda sina djur. Der förhärjas ofta fårhjordarne af hundar, utan att någon möjlighet finnes för de förres egare att vinna ersättning för den lidna skadan, som understundom kan vara ganska känbar, ej blott på grund af de dödade eller förderfvade djurens värde utan ock i följd af den mera svårberäkneliga förlust, som tillskyndas egaren derigenom, att hjorden spränges och förskingras, de späda lammen skiljas från mödrarna och djuren förvildas, hvadan svårigheter, kostnader och besvär uppstå, när hjorden på hösten skall hemföras från sommarens betesmarker. Härtill kommer det upprörande djurplågeri, som vanligen är förenadt med dessa i vildmarken utkämpade strider, i det

att jemväl på dessa valplatser plåga qvarlemnas ej blott döde utan äfven sårade, hvilka senare ofta måste dö en långsam och qvalfull död. Redan ur sist antydda synpunkt måste djurvänner finna det önskligt, att ett, så vidt möjligt är, verksammare skydd beredes de här ifrågavarande värnlösa djuren mot rofgiriga hundar, än nu gällande lagstiftning förmår.

Ty detta skydd är, som sagdt, föga tillfredsställande. Visserligen heter det i byggningsbalken kap. 22 § 6, att »okynnes hund, som biter folk eller fä, bör ej lös vara»; men då uraktlåtenhet att ställa sig denna lag till efterrättelse ej är förenad med annat äfventyr för hundens egare, än att han *möjligen* blir fast för att gälda någon af hunden vållad skada, så kan icke denna bestämmelse anses som synnerligen effektiv. — För den, hvilkens färkreatur blifvit dödade, sargade eller förskingrade, är det ock en klen tröst, att lagen (B. 22: 7) tillerkänner honom af egaren till den eller de hundar, som förödt hans hjord, »halfva läkeslön och halfva skadan»; ty utom det att *half* ersättning är *dålig* ersättning, så måste det naturligtvis härvidlag i de flesta fall vara mycket svårt, om ej omöjligt, att åstadkomma den bevisning, hvarpå ersättningsanspråket bör grundas.

Det är svårt att förstå, hvarför den ersättningsskyldige, första gången hunden »biter eller sargar fä», endast skall betala *halfva* skadan, eller hvarför det skall vara tillåtet för okynnes hund att tre gånger föröfva sådan skada, som här är fråga om, innan han dömes från lifvet. Erfarenheten har till fyllest visat, att hund, som *en* gång rifvit får, är och förblir i detta afseende oförbätterlig, och det tyckes då vara alldeles ändamålslost att uppskjuta hundens dödande, till dess han *bevisligen* trenne gånger gjort sig skyldig till dylik skadegörelse. Den skonsamhet i afseende å okynnes hund, som lagen sålunda visar, är i vår tid föga berättigad, då ju hunden i vårt land — fränsedt förhållandet hos den nomadiserande lappbefolkningen — numera hufvudsakligen är att betrakta endast som ett lyxdjur — och ett lyxdjur, hvars förmåga att höja den menskliga sammanlefnadens trefnad och behag för öfrigt torde få anses mycket omtvistelig.

På grund af hvad sålunda i korthet blifvit anfördt, och då en förändring i motionens syfte af §§ 6 och 7 kap. 22 byggningsbalken möjligen torde föranleda förändringar jemväl af andra lagbestämmelser, tillåter jag mig vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till
Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta ut-
Bih. till Riksd. Prot. 1892. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 4 Häft. 2

arbeta och för Riksdagen framlägga förslag till förändrade lagbestämmelser i syfte att bereda verksamt skydd för hemdjur mot skada af hundkreatur.

Stockholm den 25 januari 1892.

Joh. Nydahl.

I förestående motions syfte instämma:

Emil Olsson i Kyrkebol.

P. Norberg.

B. P. Ersson.

Halvar Eriksson.